

דברות קודש

מאת
נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת שמיני - פרה

נאמטא

מלך דינה וישועה באהלי צדקים

בחדרת קודש וביראה עילאה נשגד ברכת
מזל טוב קמיה מלבא

הוד כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
לדגל שמחת אירוסים בתו הכלה שתחי'
בשעטומ"צ למזל טוב

זברכותינו מאליפות שידוזה רבינו שליט"א
רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח,
בבריות גופא ונהורא מעליא

בורא עולם בקנין השלם זה הבנין, בנין עדי
ער, על אדני התורה והחסידות,

ובקרוב נשמע פעמי הגלי מבשר ציון
בביאת גוא"צ ובבנין בית המקדש אמן

מערכת 'דברות קודש' באסטאן

©

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

על פרשת השבוע

שלחן הטהור ליל שבת קודש פרשת שמיני תשפ"א

שהוא מבקש, ולאחר אמרת לא יאכל כך וכך. אמר להם הרופא, לזה שהוא לחיים, אמרתי לו זה אכול וזה לא תאכל. אבל אותו שהוא למיתה, אמרתי להם, כל מה שהוא מבקש תנו לו, שאינו לחיים. וכך הקדוש ברוך הוא התיר לגוים השקצים והרמזים. אבל ישראל שהם לחיים, אמר להם, והייתם (ל) קדושים כי קדוש אני, אל תשקצו את נפשותיכם, את זה תאכלו, ואת זה לא תאכלו, לא תטמאו בהם ונטמאתם בם. למה. שהם לחיים, שנאמר, ואתם הדבקים בה' אלוקים חיים כלכם היום. (רש"י עם הוספת לשון של המדרש תנחומא שם).

הנה בפירוש הכלי יקר (שם) מדרקדק אומרו אליהם, כי גם מה שפירש"י שחזור על אלעזר ואיתמר אינו מחזור כי לא נזכרנו אלעזר ואיתמר לפני זה. אלא מבאר כי נרמזו בתבנית אליהם ענין יקר מאד ובא למעט את

וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר אלהם. דברו אל בני ישראל לאמר זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה אשר על הארץ. (ויקרא יא, א-ב). ומבאר רש"י לאמר אליהם: אמר שיאמר לאלעזר ולאיתמר, או אינו אלא לאמר לישראל, כשהוא אומר דברו אל בני ישראל, הרי דבור אמור לישראל, הא מה אני מקיים לאמר אליהם, לבניו לאלעזר ולאיתמר. על זאת החיה פירש רש"י: לשון חיים, לפי שישראל דבוקים במקום וראויין להיות חיים, לפיכך הכדילים מן הטומאה וגזר עליהם מצות, ולאומות העולם לא אסר כלום. משל למה הדבר דומה. לרופא שהלך לבקר שני חולים, ראה אחד מהם שהיה בסכנה, אמר לבני ביתו, תנו לו כל מאכל שהוא מבקש. ראה האחד שעתידי לחיות. אמר להם, כך וכך מאכל יאכל וכך וכך לא יאכל. אמרו לרופא, מה זה. לזה אתה אומר יאכל כל מאכל

ינק לפי שהוא עתיד לדבר עם השכינה, לפיכך לא רצה לינק מטמא משום שעתיד לנבא לישראל מפי השכינה.

והרמב"ן הקדוש כתב, מה שאסרה לנו התורה אלו הטמאים משום שאלו מולידים טבע אכזריות בגוף האדם, וישראל עם קדוש צריכין להיות להם מדת החסד. ולעתיד לבוא עתיד הקדוש ברוך הוא לדבר עם כל איש מישראל כמו שנאמר (יואל ג, א) ונבאו בניכם ובנותיכם. ונמצא כיון שהקדוש ברוך הוא ידבר עמהם, ואיך שייך שהפה שאכל טמא ידבר עמו השכינה. וזהו הרמז וידבר כו' לאמר אליהם, הרמז שאני עתיד לאמר אליהם לכל אחד ואחד, ולכך לא יאכלו דבר טמא, עכתו"ד.

עלינו לדעת זאת שב"ה זכינו להיות נבדלים מהעמים, ודבקים בד' אלוקינו. שהגויים אומות העולם שהמה אוכלים שקצים ורמשים וחיות טמאים, זה גורם להם להיות מלאים אכזריות ורשעות. יהודי מברך מאה ברכות יום, זאת אומרת שהוא אומר תיבת ברוך פעמים רבות במשך היום, וזה לעומת זה הגוי, כמה פעמים שהיהודי אומר ברוך, הגוי מקלל פי כמה וכמה, ואומר ההיפך מתיבת ברוך.

כל האומות והוא כדרך שכתבו רבים מן המפרשים ענין איסורי המאכלות שיש שחשבו שהמה בריאות הגופות ורפואתו כי המאכלים ההם מולידי ליחות רעות ולדעה זו נטה הרמב"ן, ואינו כן שהרי כל האומות אוכלי בשר השקץ והעכבר וכל הטמאים וכולם חזקים אף בריאים אין כושל בהם ואוכליהם לא חלי ולא מרגיש.

אלא ודאי שכל אלו אין הכוונה בהם כי אם אל רפואות הנשמה. כי הם משקצים הנפש הטהורה ומגרשים רוח טהרה וקדושה מן האדם ומולידין אטימת השכל ותכונת האכזריות. כן כתב בעקידה ובמהרי"א. וכדי שלא ימעו העכו"ם לחשוב שמעם איסורי מאכלות לשם בריאות הגופות וירצו גם המה להתנהג על פי הרפואה, ע"כ אמר לשון אליהם לומר לך דווקא לישראל שהם לחיי העה"ב יש תועלת במצוה זו אבל לעכו"ם אין תועלת בשמירת מצוה זו כי בלאו הכי אינן לחיי העוה"ב.

ובספ"ק קדושת לוי שם ג"כ מדקדק מה שכתוב לאמר אליהם. ומתריץ בסגנון אחר, דהנה רש"י ז"ל כתב על פסוק (שמות ב, ז) האלך וקראתי לך אשה מינקת מן העבריות. שהחזירתו על מצריות הרבה לינק ולא

איו א אנדערע מהות, ער לעבט וי א יוד און עסט וי א יוד' (יהודי הוא מהות אחרת, הוא חי כמו יהודי ואוכל כמו יהודי), וזה נראה לעינים, כי על ידי ההתנהגות של אנשים ניתן לראות את מהותם האמיתית.

בספר הגל מחנה יהודה בפרשת צו מביא בשם הרה"ק רבי אורי מראהטין זצ"ל, על הפסוק ביום הקריבו את זבחו יאכל וממחרת וגו' והנותר ממנו יאכל, והנותר מבשר הזבח ביום השלישי באש ישרף (ויקרא ז, טז - יז). דהנה זה ידוע שיש שתי מדריגות בכוונת אכילה, א. כפי המבואר בספרי המקובלים (ס' הכוונות, כוונת האכילה, ובטעמי המצוות וכן בשער המצוות פ' עקב) שעיקר כוונת האכילה להעלות הנצוצות הקדושים, והוא כמו קרבן בסוד 'צדיק אוכל לשובע נפשו' (משלי יג, כה). ומדרגה הב' כפי שמבואר ברמב"ם (הל' דעות פ"ג ה"ג) לאכול בכדי שיהיה לו כח לעבוד את ה'.

וזה רמז לנו הכתוב, 'ביום הקריבו את זבחו יאכל', היינו מדרגה הא' לאכול להעלות הנצוצות, ויהיה האכילה כמו קרבן וזהו 'ביום הקריבו את זבחו יאכל', היינו בשעת האכילה צריך לראות שיהיה אכילה במקום

אשרינו מה טוב חלקינו שזכינו לחיות בארץ ישראל, ובפרט בעירנו ביתר עילית שדרים בה יהודים יראים ושלמים, ואנו מובדלים מן העמים. והנה לחיות רק עם יהודים יראים ושלמים, בניגוד למקומות אחרים שחיים ביחד עם הגויים היא מעלה גדולה לאין ערוך. ואמנם שאנו מובדלים מן הגויים ואנו אוכלים רק מאכלים כשרים וח"ו לא נכשלים במאכלות אסורות, אבל כמעט בלתי אפשר שלא להיות מושפעים מן הגויים.

כי אמנם שאנחנו נמצאים כל היום בסביבת יהודים יראים ושלמים אבל יכול שאחד יהיה מושבו כאן אך כל מהותו וחיותו תהיה בין הגויים ח"ו, והוא ע"י הכלים המשחיתים שמחריבים את כל המחיצות וההבדלות שבין ישראל לעמים, וח"ו ע"י שיש לאחד שום קשר עם הכלים הללו אזי אינו מובדל מהעמים, כי הוא נשפע מהם ע"י שקורא את דעותיהם ומתחקה אחר מעשיהם, וזה מחלחל אל תוכו מטמא את גשמתו רחמנא לשויבן.

ואלו שזוכים להיבדל מן אותם הכלים האסורים הם מובדלים מן טומאת העמים, ויש להם חיים של יהדות אמיתית הצרופה, כי א יוד

קדושה שקודם המיתה. והשיב לו שאם יבטיח לו שלא יתן להגוי מהדגים של שבת יחזור לבריאותו.

והרה"ק רבי נח הסביר לו ענין גלגולי הנשמות אחרי פטירתם בדומם צומח חי מדבר, וכל התיקון ע"י שמעלים לקדושה אותו הדבר, ובבהמה טמאה התיקון אם איש יהודי שעובד לה' עושה מלבוש מהעור. ובבהמה טהורה אם יש זכיה להנשמה שיצאה כשר מהבדיקות, ואיש יהודי אוכל בשרה, ונתהפך מבשר בהמה לבשר אדם העובד לה', וזהו תיקונה. וביותר הזכיה עבור הנשמה אם היא מגולגלת בדג, שתמיד הוא כשר, ואיש יהודי קונה אותו לשבת קודש, שיש לה מזה עליה גדולה. ובדג הזה היה נשמה שזכתה לזה אחרי הרבה תפלות ובקשות שיקנו אותו על שבת. ועכשיו שעמדה ליפול בפה של גוי ותתהפך לבשר גוי, צעקה איומות.

הרי אנו רואים שעצם זה שיהודי אוכל מאכל ומברך עליה הוא מעלה אותה, וכשהוא אוכל מאכלים לכבוד שבת קודש הרי שיש עליה למאכל זה.

קרנן, ולהעלות הנצוצות הקדושים, זוהי מדרגה א'.

או עכ"פ צריך לאכול על פי הרמב"ם, שיהיה לו כח לעבוד את ה' בתורה ותפילה ומעשים טובים ע"י כח האכילה. וזהו 'וממחרת' שיהיה לו כח לעבוד את ה' ביום מחר. וזה מדרגה ב'.

אבל אם אין אוכל על פי כוונת הנ"ל, אך לשם אכילה גסה למלאות תאוותו, זה נקרא מותרות, על זה אמר הכתוב 'והגותר וגו' באש ישרף' צריך ללכך עצמו באש הגיהנם לכפר בעדו, השם יצלנו.

והנה בודאי שיש שתמהים מה לי ולדבר לפניכם בעבודת העלאת הנצוצות, וכי אנו בזה המדרגה, אלא שמוכא מעשה בספר בית אברהם מהרה"ק ר' נח מלעכוויטש זי"ע שפעם התארח אצל בעה"ב, ובאמצע סעודת שבת הגיע הפריץ בעל האחוזה, וכברו הבעה"ב במנה דגים, וכשרצה להתחיל לאכול, התחיל רבי נח לצעוק קולות נוראים, וחזר ונשנה הדבר איזה פעמים. ובאמצע הלילה קיבל הבעה"ב כאבים איומים בכטנו, עד שראה שקרב קצו. ובקש מהצדיק שיאמר אתו דברי

פורים בסעודת משתה היין תשפ"ב

כתב הרמ"א (סי' תרצ"ז) ד"ש שכתבו שנוהגין לומר ד' פסוקים של גאולה בקול רם, דהיינו איש יהודי וגו', ומרדכי יצא וגו', ליהודים היתה אורה וגו', כי מרדכי היהודי וגו'.

המשנה ברורה (תרפ"ט טו) כתב על זה שגרמזו בפסוקים אלו התחלת הגם ועיקר הגם, ונראה ליתן טעם למה נהגו לומר דוקא פסוקים אלו בקול רם, שכן אחד מהפסוקים הוא 'ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר', וחז"ל דרשו (מגילה טו:): מפסוק זה ש אורה זו תורה וכו', שמחה זה יום טוב וכו', ששון זו מילה וכו', ויקר אלו תפלין וכו'.

ואיתא בספה"ק דמה שאנו שמחין בפורים הוא על מה שניצלנו ממחשבת המן להרוג ולאבד את כל היהודים, וזה בשונה מחנוכה שאז היתה הגזירה על רוחניות, ולכן דוקא בפורים נצטווינו לעשות משתה ושמחה לזכר מה שהגופים ניצלו.

והנה תורה ותפלין הם רמז לרוחניות, אבל יו"ט הוא רמז לגשמיות במה שיש מצוה שתהא או כולה לכם או עכ"פ חציה לכם (פסחים סח:), וזה להורות שיש אופן של עבודת ה' גם על ידי גשמיות שתהא השמחה באופן של שמחה של מצוה, וזה הביאור גם במילה שהוא רמז לביטול ולהגבלת התאוות הגשמיים, שנעבוד את ה' דוקא על ידי הגשמיות.

וזה הביאור במה שאנו אומרים בקול פסוק ליהודים היתה אורה וגו', שזה 'עיקר הגם' במה שראינו שיש בחינה של עבודת ה' על ידי הגשמיות, נגד מחשבת המן שרצה להרוג ולאבד את כל היהודים, והשי"ת ברוב רחמיו וחסדיו הפר עצתו, ולכן עיקר הגם הוא בעניני הגשמי, כמו ההצלה שהיה על הגופים.

ויעזור השי"ת שנוכה לשמחת עולם, ונוכה לבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ בב"א.

שבת קודש פרשת צו תשפ"ב

בכניסת השבת אחרי מנחה ערב שבת קודש

בהזמר של אליהו הנביא 'איש דורות שנים עשר ראו עיניו', ואמר על כך הרה"ק שבדרך כלל אין אדם יכול לראות יותר מארבעה דורות, מגודל הריחוק בכל העיניים, ורק אליהו הנביא זכה לראות שנים עשר דורות.

החפץ חיים אמר שלמעלה בעולם האמת יושבים לדון את בני הדור רק צדיקים שחיו באותו הדור, כיון שצדיקים קודמים הם אינם יכולים להבין את נסיונות הדור מגודל ירידות הדור.

שאלו פעם את האדמו"ר מגור הכית ישראל זצ"ל למה אין הדור היום זוכה לכאלו צדיקים שהיו בדורות הקודמים, והשיב על כך שהצדיק הוא נמצא באותם מדרגות של הדור, ופעם היו החסידים גדולים יותר ולכן גם הצדיקים היו כך.

ואם כן על זה יש לנו להצטער ביותר, על מה שהדור שלנו אינו ראוי

אנו נמצאים עתה זמן קצר לאחר הסתלקותו לשמי מרום של הגאון פאר הדור מרן רבי חיים קנייבסקי זצוק"ל.

הרב יוסף סינגר הי"ו אמר לי קודם לתפילת מנחה שקודם לכן הוא סיפר לאדם אחד שרבי חיים נסתלק, והלה הגיב כמו שהיה מגיב לסתם חדשות העולם כמו המלחמה באוקריינא, וכאב לו מאוד על כך, שהרי לא כך הדרך להגיב על פטירת גדול בישראל.

וחשבתי להמליץ טובה על אותו אדם, שהרי רבי חיים הרי היה גדול מאוד ואין לנו שום השגה בגדלותו, ואנו רחוקים מאוד ממעלותיו, ולכן אין לנו את היכולת להצטער באופן שהיה ראוי שנצטער.

ידוע בשם זקני הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע על מה שאנו אומרים בזמירות למוצאי שבת קודש

יותר שמרן רבי חיים יחיה בינינו, ועל ויעזור השי"ת שנוכל להתחזק עדי דא קא בכינא. נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

קידושא דבא

בזה גופא שיש לאדם גוף, שהרי אם היתה לו רק נשמה אזי היה יכול לעבוד את ה' בלא שום מפריע, רק על ידי עצלות גופו בזה יש חסרון לשלמות האדם.

הנה השבוע נסתלק מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי זצוק"ל, וכ"ק אאזמו"ר זי"ע נכנס פעם אליו ושאלו על נוסח התפילה בברכת שים שלום, 'כי באור פניך נתת לנו ה' אלוקינו תורת חיים ואהבת חסד, והקשה לו שבשלמא תורה קיבלנו מאת ה' יתברך, אבל אהבת חסד הוא דבר השייך אל האדם כלכדו ותלוי בבחירתו אם לעשות חסד או לא, ומה שייך לקבל דבר כזה מאת השי"ת.

והשיב לו רבי חיים שהאדם צריך להתפלל אל ה' שיהיה לו רצון לעשות חסד, שגם האפשרות לעשות חסד הוא רק ע"י השי"ת, כמו

וידבר ה' אל משה לאמר. צו את אהרן ואת בניו לאמר וגו' (ויקרא ו א-ב), וכתב רש"י (שם), אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות, אמר ר' שמעון ביותר צריך הכתוב לזרו במקום שיש בו חסרון כים.

השבוע ביום חמישי חל היוםא דהילולא קדישא של הרה"ק רבי ר' אלימלך מלוי'ענסק זי"ע, ואיתא בספר נועם אלימלך הכוונה של ביותר צריך הכתוב לזרו במקום שיש בו חסרון כים, דהנה האדם העובד את השי"ת ב"ה צריך לעבוד בזריות ובמדות טובות, אבל העובד את השי"ת בעצלות ובדוחק שלא ברצון, אזי הרי הוא חסר הגוף, שאין לו גוף שהוא כמו כים ונרתק להנשמה, וזה שרמזו רש"י ביותר צריך לזרו במקום שיש חסרון כים, דהיינו שעובד בעצלות כנ"ל.

ונראה להוסיף ולבאר את דבריו, שנתכוון לומר שיש חסרון

בחובת הלכות (שער ג) כתוב על הפסוק ונתן לך רחמים ורחמך והרבך וגו' (דברים יג יח), שהרחמנות שיש לאדם הוא לא מגיע מרגשי לבבו, אלא גם הרחמנות בא רק מאת הקב"ה.

ונראה לומר שהיו לו לרבי חיים זצ"ל ב' בחינות אלו, בין תורת חיים היינו התורה של רבי חיים, ובין אהבת חסד היינו איך שהטריח את עצמו לענות הרבה תשובות בהלכה לכל אלו ששאלוהו דבר, וגם לילדים קטנים שהיו שולחים אליו את שאלותיהם, וכל זה בזמן שהיה חי במצב של ניצול הזמן באופן נורא מאוד בחשבונות של סיום כל התורה כולה, ומכל מקום הקדיש זמן חשוב בשביל חסד.

יעזור השי"ת שזכותו תגן עלינו ועל כל ישראל, ושנוכה לקיים את כל המצוות המוטלות עלינו באופן הראוי, ונוכה לביאת גואל צדק בב"א.

שאמרו חז"ל (קדושין ל:): אלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו.

וענין זו מבואר על פי דברי הפנים יפות (לך לך) על הכתוב (תהלים סב יג) ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו ולכאורה צריכים להבין מדוע נחשב זה חסד במה שהקב"ה עתיד לשלם לכל אדם כמעשיו שלו, הלא זה מעיקר הדין שכל אחד יטול שכר פעולותיו. ומסביר ההפלאה על פי מה שאמרו חז"ל יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו, הרי אנו רואים שכל מעשה ופעולה שאנו עושים, הם הכל מכוח השי"ת שנתן לנו אפשרות לעשות פעולה זו, ומעיקר הדין לא היה מגיע לנו שכר לעשיית המצוות, שבלעדי הקב"ה כלל לא היינו מגיעים לידי כך. ואף על פי כן הקב"ה חפץ חסד הוא, ומשלם שכר לכל אדם בשלימות כאילו הוא עצמו עשה הדבר בלא עזרתו ממנו, וזה מה שכתוב כי תשלם לאיש כמעשהו, כאילו הוא עצמו עשה הדבר לבד.

דעווא דרעזין

(שם ו יח), שהאדם צריך לחשב בלבו אשר בכל הרהור עבירה הוא חשוב כאילו עבר על עבירה שחייב עליה חטאת, וזה ביאור הכתוב 'במקום אשר תשחט העולה' היינו שבא על הרהור הלב, 'תשחט החטאת' שיחשב כאילו עבר על עבירה שחיובה חטאת, ומסיים 'לפני ה' היינו שהפגם עולה ומגיע עד לקב"ה.

וב"ק אאזמו"ר זי"ע אמר פעם על ענין זה, דאיתא בספח"ק אשר הטעם למה שוחטין את החטאת במקום ששוחטין בו את העולה, הוא כיון שקודם לכל מעשה עבירה בפועל בא המחשבה על כך, ולכן בכל חטאת יש קודם לכן עולה, ומזה יש ללמוד איך שיש להזהר מכל מחשבת עבירה, שח"ו לא יגיע למעשה העבירה, ותיכף ירחיק ממנו את המחשבה, ולא כמו שמסיתו היצר לומר אשר אין לו לחשוש ממחשבת עבירה גרידא. וכן כתב בספר החינוך (שפ"ו) על הפסוק ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וגו' (במדבר טו לט) שהכוונה בזה שלא יבוא על ידי המחשבה לעבירה ח"ו, וז"ל שם: והמצוה הזאת באמת יסוד

וידבר ה' אל משה לאמר. צו את אהרן ואת בניו לאמר וגו' (ויקרא ו א-ב), וכתב רש"י (שם), אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות, אמר ר' שמעון ביותר צריך הכתוב לזרו במקום שיש בו חסרון כים.

זקני האמרי נועם עמד על הלשון 'חסרון כים', דאיתא בגמרא (יומא כט.) שהרהורי עבירה קשין מעבירה, שיש עבירות אשר יש לו לאדם בושה לעבור עליהם מחמת בני האדם שידעו מכך, אבל את הרהוריו אין אדם שידע מכך ולכן אין לו בושה ומגיעה מכך, ולכן חילקו חז"ל בין עונש הגנב לגולן במה שיש לגולן בושה. וזה ביאור 'חסרון כים' היינו במה שהרהורי עבירה מוסתרים בתוך כים זה החסרון שלו, ועל זה צריך ביותר הכתוב לזרו בקרבן העולה שבא על הרהור הלב.

השבוע ביום חמישי חל היומא דהילולא קדישא של הרה"ק רבי ר' אלימלך מליז'ענסק זי"ע, ואיתא בספר נועם אלימלך על הפסוק זאת תורת החטאת במקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת לפני ה' וגו'

של עשרת הדיברות, הרופא התפעל ביותר ממה שכתב, ואמר שהכלל הוא שהאדם לאחר סטרו"ק כותב באפשרות הראשון את מה שמונח לו במוחו בנקודה הפנימית, וכנראה הנקודה פנימית של הסאטמאר רבי היה 'אנוכי ה' אלוקיד'.

וסיפרתי פעם את הסיפור לדיין דקהילת סאטמאר בלונדון הרה"ג רבי שמעיה לעוו שליט"א, ואמר לי שאצל רבי חיים גם היה פעם כמעשה הזה והוא כתב 'עמלק' ותיכף מחקו, ואמרתיו פעם ששניהם לזכר אחד נתכוונו, אלא שאצל החסידים עבדו את ה' ביותר על ידי 'עשה טוב' ואצל בני ליטא על ידי 'סור מרע'.

ולפי זה סימנא מילתא במה שרבי חיים נסתלק לשמו מרום דוקא ביום פורים דמוקפין אשר בימים אלו יש המצוה של מחיית עמלק, שזה היה הנקודה הפנימית שלו כמו שראינו בסיפור דלעיל.

ויעזור השי"ת שזכותו תגן עלינו ועל כל ישראל, ושנוכח לעבוד את ה' בין במחשבה ובין במעשה, ושנוכח לביאת גוא"צ בכ"א.

גדול בדת, כי המחשבות הרעות אבות הטומאות, והמעשים ילדיהן.

ואמר וכ"ק אאזמו"ר זי"ע, שיש גם ענין של עשה טוב בענין זו. והוא על פי מה שאמר הדברי ישראל על מה שכתוב במדרש (ויקר"ר ז ג) אין העולה בא אלא על הרהור הלב, שהכוונה בזה הוא להרהורים הטובים שחשב בלבו לעשות ולמעשה לא הוציאם מן הכוח אל הפועל, ועל זה הוא צריך לעשות תשובה.

בערב שבת נסתלק מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי זצוק"ל, והנה דרכי לספר מה שהיה פעם אצל הרה"ק מסאטמאר זצ"ל שהיה צריך לרופא לאחר שעבר סטרו"ק (אירוע מוחי) שהיה לו כדי לראות האידך השפייע עליו, וביקשו מכ"ק אאזמו"ר זי"ע שיפעול על ידי קשריו אצל אותו רופא, ובאמת בא אל הסאטמאר רבי ביחד עם הרופא, ואמר הרופא שיכתוב הסאטמאר רבי על דף איזה דבר, וזה האופן שעל ידיו אפשר לבחון את מצבו, הרבי נטל עט וכתב 'אנוכי ה' אלוקיד', המשמש הרב יוסף אשכנזי ז"ל הסביר לו שהוא הדיבור הראשון

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הרב"ג רבי הלל אהרן אשד שליט"א
לדגל שמחת היכנס בני כמד אריה לייבוש נ"י לעול תורה ומצוות

שמחת הקידושא רבא יתקיים בשב"ק שמיני
בביתמ"ד זרע לוי רח' אם הבנים 20

יזכה לרוות רוב נחת ותענוג דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח
בבריות גופא ונהודא מעליא
ויזכה חתן הכר מצוה שמשפע מצוות תפלין יתמשך עליו
להיות לו חיים ארוכים ושפע קודש

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הר"ר בנימין איזבי שליט"א
לדגל שמחת בתו בשעטומ"צ למזל טוב
יזכה לרוות רוב נחת ותענוג דקדושה מהזיווג הזה
ומכל יוצ"ח בבריות גופא ונהודא מעליא
ויזכו לבנין עדי עד, בית נאמן בישראל,
קשר של קימא, ודורות ישרים מבורכים